

Eliška Chmelíková: PANIKA, CHAOS, HARMONIE (Obraz společnosti v trilogii Miky Myllyaha)

Posudek vedoucí práce

Eliška Chmelíková se rozhodla zabývat se ve své bakalářské práci současnou finskou dramatikou. Ačkoli se sem tam na českých jevištích nějaká z finských her objeví, bývá to obvykle v nějakém menším pražském divadle (Pražská komorní činohra, LETÍ) a žádný autor zde není v pravém slova smyslu etablovaný. Vzhledem k tomu, že to tedy není v našem kontextu příliš sledovaná oblast, záměr studentky je chvályhodný.

Studentka si vybrala trilogii Miky Myllyaha, který je spíše než zásadním autorem (prozatím napsal právě jen onu trilogii), zejména předním finským režisérem a v současné době působí jako ředitel Národního divadla. Dvě z těchto her jsou také tradičně vystavěnými komorními dramaty s několika psychologickými studiemi, takže spíše než originalitou zaujmou právě jako sociologické sondy do současné finské společnosti. Podobně i práce Elišky Chmelíkové je spíše než studií o současné dramatice obecným úvodem k finskému divadlu. Zásadní je kapitola druhá „Budování finské divadelní tradice“, která čtenáře seznamuje s historií divadelních aktivit na území Finska a alespoň výběrově zmiňuje i současnou divadelní scénu. Následuje portrét Miky Myllyaha a analýza jeho třech her: Paniky, Chaosu a Harmonie. V závěru pak konstatuje, že finský divadelní vývoj je tomu českému v leccems podobný, ale i tak zde samozřejmě existují určitá specifika (např. často splývá osoba autora a režiséra, texty mají spíše tradiční dramatickou výstavbu a často se zabývají společensky relevantními tématy).

Eliška Chmelíková pracovala na práci do léta zcela samostatně, konzultace jednotlivých částí práce proběhly až během podzimu. Největším problémem průběžně byla schopnost autory formulovat srozumitelně své postřehy a myšlenky. Na zásadnější debatu o obsahu práce již nebyl čas. Je otázkou, zda by práce nesplnila svůj účel lépe, kdyby se věnovala autorům, jejichž dílo je zásadnější, než je tomu u Miky Myllyaha, který je přeci jen spíše praktickým divadelníkem než dramatikem. Nebo zda by naopak nebylo lepší portrét Miky Myllyaha doplnit i o jeho režijní práci. To by však vyžadovalo hlubší vhled do kontextu finské kultury, než jakého byla studentka schopna (i vzhledem k tomu, že se k zájmu o finskou kulturu dostala až skrze studijní pobyt realizovaný ve třetím ročníku bakalářského studia). Na druhou stranu vznikla práce kompaktní, která pracuje i se základní anglicko-jazyčnou literaturou dostupnou k tématu a může sloužit jako odrazový můstek pro zájemce o toto téma. Práci proto doporučuji k obhajobě.

Martina Schlegelová